

KÖRÜNKBEN

A Dél-Balatoni Református Gyülekezetek Regionális Együttműködésének időszakos életjele

2005. ősz

"Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?" Máté 16, 26a

Nem újdonság, ha azt mondom, összevissza világban élünk. Úgy látszik sokszor, mintha döntéseink, elhatározásaink, cselekedeteink és gondolkodásunk félresiklott volna. Látunk keresztyén embereket magunk körül boldogtalanokként, szomorúakként, keményekként, szeretetlenekként, néha még mi is ilyenek vagyunk. Miért nem lehet a keresztyén embernek kiegyensúlyozott, harmonikus élete? Mert titokban, vagy nem is annyira titokban erre vágyunk mindannyian!

Ahányszor a világ összevisszaságán töröm a fejem, Máté evangéliuma jut eszembe újra meg újra. Meg egy találkozás. Máté evangéliumának 16. részében Jézus arról beszél tanítványainak, miben áll az ő követése. Más szóval: Isten szerint hogyan is néz ki egy "helyreállított", egy "rendbetett" élet. A találkozás, ami szintén eszembe jut, egy keresztyén ismerősöm. Ő életében mutatja meg mindezt. Egy mai ember, aki életre hívja a Szentírás szavait!

Éltető keresztyénségünkéről szeretnék szólni. Nem arról, amit magunkban gondolunk Istenről, Jézusról, Egyházról, gyülekezetéről, Bibliáról. Fontos és alapvető dolgok azok is, de leginkább ahhoz a találmányhoz hasonlóak, melyeket soha nem próbáltak ki. Mitől lesz éltető, nem csak élhető a keresztyénségünk? Ha megértjük Jézus szavainak lényegét: lélekben győzedelmeskedni. Ha ez sikerül, az élet is átalakul. Mert a keresztyénség lényege az, hogy másokat is életre hív.

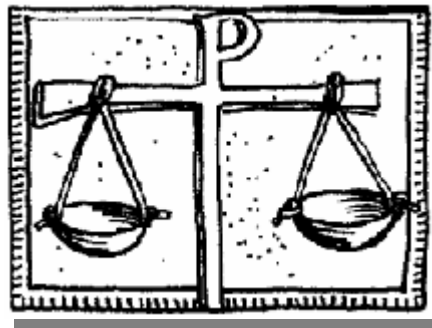
Ahogy az emberi cselekedetek legtöbbször döntés előzi meg, úgy keresztyén életünk cselekedeteinek is döntések, lelki döntések sorozata a mozgatórugója. Miért olvasok Bibliát? Miért imádkozom? Miért szeretném hétről-hétre Isten ígését a templomban hallani? Mitől más a szeretetem, az életem, ha keresztyén ember vagyok? A kérdésekre adott válaszok mind feltételezik a lelki döntést. Keresztyénségünk első meghatározó alapköve tehát a döntés lélekben. Csak az nem mindegy, hogy ebben a döntésben mit veszünk, és mit nem veszünk figyelembe.

Bukdácsolunk, erőtlenedünk, bizonytalankodunk. Döntéseinkben nem va-

gyunk következtetések. Sok döntésünk olyan közel visz a jó megoldáshoz, hogy azt hisszük már megtaláltuk azt. Aztán a végén úgy járunk mi is mint a gazdag ifjú. Nem lett része Jézus követésében; nem lett részünk az életre hívásban. Általában véve ugyanis abban a pillanatban, hogy lelki döntésünk külső áldozatot is kíván tőlünk, automatikusan mérlegelni kezdünk. Úgy, mintha nem is ismernénk Krisztust. Mintha nem is tudnánk arról, mit vár tőlünk hitben, milyen lelki közös-

ÉLTETŐ

KERESZTYÉNSÉGÜNK

adott lélek által. Miért? Mert igazán nem lélek szerint akarunk dönteni, hanem külső körülményeink szerint. A ránk kívülről ható körülmények rabjává válunk anélkül, hogy kifejezetten ezt akarnánk. Ezzel áll szemben az evangélium lapjain Jézus intő kérdése. Különbséget tesz az ember életének külső meghatározottsága és belső mozgatóereje között. Ha ezt a különbséget megértjük, megértjük keresztyén életünk döntéseinek igazi célját és fontosságát is.

A keresztyén hit ugyanis belülről kifelé ható ÉLET. A maga egészében. Nem csak a lélekben, nem csak vasárnap, nem csak, ha kérdezik, hanem mindig és mindenestül. Református vagyok. Jó. Járok templomba. Jó. Néha olvasgatok Bibliát. Jó. Presbiter is vagyok. Jó. Hiszek Krisztusban. Jó. De ezek CSAK körülmények. Csak megteremtik a lehetőségét annak, hogy lélekben jól döntsek. Életté akkor válik bennem, ha tudok jó döntést hozni és a jó döntésemnek megfelelően cselekedni is. Az a legnagyobb baj velünk, hogy hitünk kérdéseiben is szeretünk nem oda illő módon mérlegelni. Megéri hit

szerint cselekedni, vagy nem éri meg? Megéri MOST Jézusban bízni, bízni, reménykedni, vagy nem? Miért? Mert döntéseinknek is egyik legerősebb mozgatója látható és tapasztalható környezetünk: a világ, amiben élünk. A hely, ahol lakunk. Az emberek, akik körülvesznek és ismernek. A pénz, ami vagy a zsebünkben van, vagy nincs. A szeretet, amit éppen vagy megkapunk, vagy nem. Életünk legtöbb döntését azért hozzuk meg, hogy a látható világunkat "megnyerjük". Élhetünk ilyen életet keresztyéneként, de az valószínűleg épp csak arra lesz elegendő, hogy el ne veszítsük a hitet.

Itt szeretnék visszautalni a találkozásomra. Éppen döntés előtt álltam. Fontos, életbevágó lelki kérdésben. Természetesen én is mérlegelni kezdtem, hogy döntéssel mit nyerhetek, és mit veszíthetek az életben. Éreztem, hogy nem tudnék lélekben erős lenni. Felkerestem tehát az ismerőst és leültünk beszélgetni. Kifejtettem, hogy milyen nagy horderejű döntés előtt állok és miket mérlegeltem már magamban. Végighallgattam. Aztán elmosolyodott. Én meg bosszankodtam. De még mielőtt bosszúságomat szavakba önthettem volna, mondott valamit. Valami igazán fontosat.

"Tudod, nekünk keresztyéneknek az étellel van dolgunk, nem a halállal. Nekünk az a dolgunk, hogy az életet az örök élet felől éljük meg minden nap. Nekünk ez az erőnk, ez a reménységünk."

Megértettem mosolya okát. Láttam rajta, hogy amit mondott, komolyan így is gondolja. És teszi is. Azóta tudom, hogy a bármilyen formában élhető keresztyénségnél mennyivel fontosabb az ÉLTETŐ, a másoknak az irányt, lehetőséget mutató keresztyén hit. Olyan hit, amely képes a legéletbevágóbb kérdésekben is alárendelni az élet körülményeit az életet adó Isten szavának. Miért? Mert lélekben győzedelmeskedett! Mert megértette, hogy Jézus mit tett az életéért. Mert megértette Jézus életéből, mit jelent életet adni. Én ezért szeretek közel lenni Krisztushoz. Hogy az ő erejével és kegyelmével én is élhessek úgy, hogy hitemmel és a belőle fakadó cselekedetekkel életet adhassak. "Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt

Egy tudós lelkipásztor emlékezete

**Dr. Miklós
Ödön
(1895-1955)**

50 évvel ezelőtt, 1955 augusztusának utolsó felében, egy verőfényes nyári napon zsúfolásig megtelt a nagycsepelyi református

templom, amikor Nagycsepely, Teleki és Kötcse reformátusai és egyéb végtisztességtévők vettek búcsút Dr. Miklós Ödön lelkipásztortól. A gyászistentisztelet szolgálatát Dr. Szigety Gyula, akkori tabi lelkész végezte, aki később a Somogyi Református Egyházmege esperese lett. Beszédét így kezdte: „Dr. Miklós Ödön tudós lelkipásztor volt.” Prédikációját folytatva próbálta röviden ismertetni azt a sokoldalú tudományos munkát, amit Miklós Ödön a lelkipásztori szolgálat mellett végzett.

Miklós Ödön e táj gyermeke: Kötcsén született 1895. március 19-én. Apja, Miklós Dezső, édesanyja Dömény Jolán. Az előd, Miklós György veszprémi ügyvéd, házasság révén került Kötcsére. A család

nemesi levéllel bírt, bár birtokuk alig haladta meg a 100 kataszteri holdat. A Miklós-elődök Somogy megye életében jelentős pozíciókat töltöttek be. Volt közöttük árvaszéki ülnök, igazgató a Megyei Takarékpénztárban, megyei útbiztos, ügyvéd, országyűlési képviselő.

Miklós Ödön elemi iskoláit az akkor még létező kötcsei református iskolában kezdte el, majd Nagyberényben, anyai nagyszüleinél folytatta. Édesanyját fiatalon elveszítette, apja újra megházasodott. A második házasságból született féltestvére, Miklós Jenő.

Az elemi befejezése után középiskolai tanulmányait Székesfehérváron kezdte, de az 1911-es tanévben már Pápára iratkozott be, ahol 1912-ben érettségi vizsgát tett. Az érettségi megszerzése után Pápán maradt a Teológiai Akadémián. A tanári kar felismerte Miklós Ödön tehetségét, szorgalmát, ezért lehetőséget biztosítottak számára arra, hogy a következő tanévtől tanulmányait a nagy hírű Utrecht-i egyetemen, Hollandiában folytathassa, 1914-től 1918-ig. Beállhatott abba a sorba, amit a reformáció magyarországi elterjedése után megkezdtek az erdélyi diákok, majd később folytatták a Kárpát medencében élők közül a legtehetségesebbek. A külföldi egyetemeken nem csak a teológiai tudásukat bővítették, hanem nyugati műveltségre is szert tettek, és a holland nyelvet is elsajátították.

Miklós Ödön a teológia befejezése után visszatért újra Pápára, ahol a gimnáziumban kapott helyettes tanári állást. Fiatal korában szolgálati helyei gyakorta változtak: 1919-ben Nagycsepelyre került helyettes lelkésznek, 1920-ban Kiskunhalasra káplánnak. 1921-ben Látványba került, ahol csupán egy hónapot töltött. Innen Felsőmocsoládra ment lelkésznek. Felsőmocsoládról Pápára hívták teológiai tanárnak. A teológián sem töltött hosszú időt, 1922 februárjában ismét Mocsoládra került, ahonnan a Nagycsepelyi gyülekezet 1923-ban lelkipásztorának választotta. Itt szolgált 1955-ben bekövetkezett haláláig. Nagycsepely mellett Kötcse és Teleki reformátusait is pásztorolta.

A debreceni teológián 1932-ben doktori címet szerzett, 1944-ben a debreceni Tisza István Tudományegyetem Bölcsészkarán egyetemi magántanárnak nevezték ki. Magántanári kinevezése után rendszeresen utazott Debrecenbe egy-egy

hétre, hogy az egyetemi hallgatók részére előadásokat tartson. Lelkészi és magántanári tevékenysége mellett tudományos munkával is foglalkozott. Már 22 esztendőskorában kiadták Pápán egyik dolgozatát, és fiatalon hozzáfogott könyvek írásához is mind holland mind magyar nyelven. Főképp a magyar egyháztörténet és a holland-magyar kapcsolatok tárgykörében születtek munkái, de érdekelték más tudományágak is. Állítása szerint az Érdi kódex néven ismert, a Halotti Beszéd utáni egyik legrégebbi magyar nyelvű írásos emlékünket a csepeli (nagycsepelyi) kolostorban készítette egy karthauzi szerzetes. A középkorban a török uralom alatt a kolostor elpusztult. A közelében álló templomromra kezdték el építeni a ma is álló református templomot 1784-ben, amit az 1787-es évben felszentelhettek.

Miklós Ödönt érdekelte lakóhelyének és környékének múltja is. Tőle tudjuk, hogy a falu délkeleti részén levő földvár szerű építmény – az úgynevezett Barátok asztala – az avarokból származik. Foglalkozott Nagycsepely község dűlő-neveivel, azok eredetével is. A „Jézus-kátó” hely (Jézus kiáltó) például onnan kapta nevét, hogy a török támadások idején a falu népe egy kimagasló dombra menekült, és Jézust hívta segítségül („Jézus Krisztus, segíts meg bennünket!”)

Ismerte a község régészeti lelőhelyeit is. Az ő bejelentése alapján végeztek régészeti feltárásokat Nagycsepelyen. Községe gazdag történelmi múltjával tisztában volt, ezért hozzáfogott Nagycsepely község elmúlt századainak feldolgozásához. Ezt a tervét sajnos nem tudta megvalósítani, mert megakadályozta ebben 1955-ben bekövetkezett halála.

Anyai nagyapja Dömény József, a költői tehetséggel megáldott Nagyberényi lelkész volt, így volt kitől örökölni az írói ambíciókat. A Miklós család rokonságban állt a költő Berzsenyi Dániel leszármazottaival is. Felesége, Vikár Erzsébet a nagy zenetudós, Vikár Béla unokahúga volt.

Miklós Ödön a kötcsei öreg temetőben nyugszik, a családi sírboltban. Itt nyugszik egyetlen fia, Miklós Dezső, református lelkész, a Dunántúli Református Egyházkerület Levéltári Gyűjteményének volt igazgatója is, aki 1996-ban hunyt el 63 éves korában.

Mihály Gyula, Kötcse

*„Elszárad a fű,
elhervad a virág,
de Istenünk ígéje
örökre megmarad.”
Ézsaiás 40, 8.*

KÖRÜNKBEN

A Dél-Balaton
Református Gyülekezetek
Regionális Együttműködésének
időszakos hírlevele
Felelős szerkesztő: Végh Miklós
Technikai munkatárs:
Borbásné Koródi Ágota
A szerkesztőség címe:
8628 Nagycsepely Petőfi u 44.
Tel: 84/367-767
E-mail: veghmiklos@freemail.hu

„Járuljatok őhozzá, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, amely azonban Isten előtt kiválasztott és drága; ti magatok is mint élő kővek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1 Pt 2, 4-5.)

Október 22-én egy maroknyi csapattal presbiteri konferenciát tartottunk Balatonendrén, így készültünk a presbiterválasztásra, és a reformáció ünnepére. A reformáció értékes örökségéből kiemeltük ezen az alkalmon az egyetemes papság gondolatát, amelyről a fent idézett íge is beszél: épüljétek fel szent papsággá. Ezt a konferenciát szélesebb körben is folytatva, írott formában is időzzünk el egy kicsit e mellet a fogalom mellett: EGYETEMES PAPSÁG.

Mit jelent ez? Nagyon szellemesen jegyzi meg Papp Vilmos lelkipásztor. erről szóló könyvében, hogy ezt semmiképpen ne értsük az egyetemet végzett papok hivatásának vagy közösségének. Azt a bibliai igazságot fogalmazza meg ez a gondolat, hogy a keresztyén közösségben, nincs külön papi rend, minden keresztyén, Krisztusban hívő ember, a gyülekezet minden élő tagja pap: egyetemlegesen vagyis kivétel nélkül.

Mindenek előtt tudnunk kell, hogy ez a gondolat a Bibliába gyökerezik.

Bibliai igazság. A reformáció egyik alaptétele, amely ma is eligazít az élet és hit kérdései között: **hitünk és életünk egyetlen zsinórmértéke a Biblia.** Mindaz, amit a reformáció hozott csupán Isten ígéjének igazságának újrafelfedezése. Nem a reformátorok a feltalálók.

Öszövétségben olvashatjuk, hogy a papi tisztelet Lévi utódai töltötték be. Ők nem kaptak a honfoglaláskor külön birtokot, de ők végezték az istentisztelet szolgálatát az egész nép körében. A papok kiemelkedő joga és feladata volt az áldozatok bemutatása. A papi rend természetesen szigorú hierarchia szerint rétegződött.

Mindez azonban **Krisztusban beteljesedett, elérte célját.** Ő a mi főpapunk – mondja a zsidó levél, aki egyszer és mindenkorra bemutatta a tökéletes bűnért való engesztelő áldozatot a Golgotán. Nem kell más engesztelő áldozat: EGYEDÜL KRISZTUS ÉRDEMÉÉRT üdvözülünk, van bűnbocsánatunk. Ő az egyetlen közvetítő, közbenjáró Isten és emberek között: *„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejé-*

ben.” (1Tim 2, 5-6.) Ez pedig nem csupán annyit jelent, hogy egy Istent hiszünk, hanem azt is, hogy nincs többé szükség hivatalos áldozásra és emberi közbenjáróra az üdvösséghez. Jézus Krisztus a mi FŐPAPUNK!

Sőt! Mindenki, aki Jézus Krisztusban hisz részesül az ő felkenetésében, prófétai, papi és királyi tiszteben egyaránt. Bizonyára emlékszünk még a Kátéra:

„Miért hívnak téged (Krisztusról) keresztyénnek? – Azért mert hit által az ő felkenetésének részese vagyok avégre, hogy (1) nevéről én is vallást tegyek (próféta), (2) magamat élő háláldozatként neki adjam (pap), (3) s a bűn és ördög ellen ez életben szabad lelkiismerettel harcoljak és (4) azután Ővele együtt minden teremtmény felett örökké uralkodjam (király).

Minden Krisztusban élő, hívő, keresztyén ember elmondhatja: Krisztusban én is pap vagyok, hogy *magamat élő háláldozatként neki adjam!* Erre figyelmeztet Pál is: *„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul,*

Reformáció: Gondolatok az egyetemes papságról

amely tetszik az Istennek” (Róm.12, 1.) **Ezt az igazságot ismerték fel a reformátorok.** Ez azonban egy veszélyes igazság volt az akkor fennálló egyház számára: leginkább ez ellen hadakoztak. Miért? Mert ez kiemeli a hívő embert a lelki kiskorúságból, kivonja mások lelki gyámkodása alól, lehetetlenné teszi azt, hogy emberek lelki hatalmat, előjogokat gyakoroljanak mások felett, másokkal szemben.

Mindenki, aki Krisztusban megtalálta Megváltóját, Üdvözítőjét, Isten nagykorú gyermeke.

Ezzel szemben a középkori egyházi gyakorlat a laikusokat tulajdonképpen lelki kiskorúságban tartotta, hogy a „papi rend” irányíthassa őket. Ez így keményen hangzik, de gondoljuk csak végig! A latin nyelvű Bibliát, a latin misét az egyszerű ember nem értette – a híveknek tehát feltétlenül nélkül el kellett fogadniuk a papok tanítását. A bűnbökből a pap adhatott feloldozást, a szentségeket csak felszentelt pap szolgáltathatta ki... És ha megtagadja? Érez-zük, micsoda hatalom?

Ezzel szemben a reformáció által újra felfedezett egyetemes papság valóban forradalmi igazság.

Nem kell emberi közbenjárás: Jézus az egyetlen közbenjáró Isten és embe-

rek között. Az élő hit személyes meggyőződés, kapcsolat Jézus Krisztussal. Szükség van tehát nemzeti nyelvű Bibliára és istentiszteletre, hogy azt mindenki érthesse, hogy ne legyen kiszolgáltatva egyik ember a másiknak. Mindenki olvashatja és magyarázhatja a Szentírást az evangéliumi hit mércéje szerint. A sákramentumok érvényességé nem attól függ, hogy ki szolgáltatja ki azt, hanem attól, hogy aki veszi, hittel veszi-e?

A gyülekezet tagjai szabályozott formában beleszólhatnak a gyülekezet ügyeibe, kormányzásába. Isten uralma ugyanis inkább megvalósul ott, ahol több tisztségviselő keresi becsületesen Isten akaratát, mint ott, ahol egy ember irányít. A gyülekezetben nincs senkinek külön papi hatalma, amely a többiek fölé emelné őt, mindenki pap Isten előtt, aki Krisztus áldozatát elfogadta és saját életének háláldozatát mutatja be Istennek. Ezért a keresztyén ember egész élete istentisztelet, méltóság és kötelesség: kovács, asztalos, földműves, vagy lelkipásztor egyaránt Isten dicsőségére végezze hivatását, élje életét. Micsoda életet formáló igazság!

Látjuk, hogy ami veszélyes tanítás az egyik oldalnak, megtartó és formáló erő azoknak, akik hitben élnek... Mert ha istentisztelet, ha háláldozat az élet, valóban

máshogyan kell élni. Ezen kívül nem esendő emberekhez kötődik a mi hitünk, hanem Jézus Krisztushoz. Ő mindig velünk van, s „ha az Isten velünk kicsoda ellenünk?” (Róm 8, 31.) Hamarosan megjelent az egyetemes papság tanításának hatása az egyház-szervezetben is. Már 1617-től Kanizsai Pálfi János dunántúli püspök szorgalmazta a presbiteri alapú gyülekezet-szervezést, hogy minél többen felelősséget érezzenek a gyülekezetért, a hitéletért...

Az egyetemes papság igazsága megtartó erővé is vált a protestantizmus számára az üldözések idején, amikor megtiltották a nyilvános vallásgyakorlatot, amikor elvitték az ellenálló prédikátorokat (gyászévtized 1671-1681), mert voltak hívő emberek, akik olvasták a Bibliát, akik összejöttek és együtt imádkoztak családokban, házaknál „hivatásos pap” nélkül is... Komolyan vették és átéltek Jézus ígétét: *„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.”* (Máté 18, 20.) Így nem csak pap végezhet istentiszteletet, jobban mondva minden keresztyén pap.

Ami a nehéz időkben féltett kincs, a kényelmesebb időkben könnyen megkopik, és le is mondunk róla, mert talán

nem érezzük az értékét. Ma senkit nem üldöznek ezért - de nem is veszik komolyan a gyülekezetek az egyetemes papság krisztusi ajándékát. Igen kényelmes álláspont az, hogy a hit, a gyülekezet elsősorban a lelkipásztor dolga, még reformátuséknál is.

Mit jelent az egyetemes papság, a fenti íge a mi gyakorlati életünkre nézve?

Először is azt, hogy közöttünk a gyülekezetben nincs kiváltságos ember, nincs kiváltságos réteg. A lelkész a presbiterek egyszerű gyülekezeti tagok, különleges megbízatással. Nem kiváltságaik vannak, hanem szolgálatauk. A lelkipásztor többet tanult erről, az egész életét „főállásban” erre szánja – pásztor, de nincs különleges hatalma. Még lelki sem! Nem ér többet az imádsága, mint bármelyik hívő emberé! A presbiteri tiszt pedig szintén, szolgálat és nem fényes dísz.

Az egyetemes papság igazságából származik néhány formai jellegzetesség a református egyházban, amelyről sokan hajlamosak megfeledkezni. Ezért nem hívjuk például papnak a lelkészt. A szószék csak azért van a magasban, hogy mindenki lássa hallja, nem emeli ki a többiek közül az igehirdetőt - csak az Igét emeli fel, amit hirdet.

A sákramentumokkal kapcsolatban is igaz: a lelkipásztor nem külön képesség vagy hatalom alapján szolgáltatja ki a keresztséget, vagy az úrvacsorát. Az úrasztalát több templomunkban körülvevő kerítés igen félrevezető maradvány, mert azt sugallja, hogy a lelkész léphet csak be a belső körbe, és csak ő „közvetítheti” a szent jegyeket. Reformátori tanítás szerint a rend kedvéért megtartjuk ugyan az egyházi felhatalmazást a lelkészi szolgálatra, hogy ne legyen káosz, rendtelenség az egyházban: a lelkipásztori feladatot azok végzik, akiket a közösség ezzel megbízt, de ezzel semmiféle külön hatalom nem jár, amiből a többi hívő ember ki lenne zárva. Nincs semmiféle belső kör, ahová csak a lelkész léphet be.

Minden hívő ember pap, akik közül a lelkipásztor csak egy. És a lelkipásztori feladat csak egy a többi gyülekezeti feladat, tiszt szolgálat között. Szívesen hagyunk mindent a lelkészre, mert az kényelmesebb, pedig a gyülekezeti életben való részvétel és szolgálat minden hívő keresztyén ember tiszte és kötelessége!

Jelenti ez azt, hogy **részt kell vennünk az gyülekezet istentiszteletében**. A bibliai gyökerű istentisztelet nem azt jelenti, hogy én személy sze-

rint jóban vagyok Istennel egyedül. Tisztelem őt a magam módján, egyedül, a többiekre azonban nem vagyok kíváncsi. Fontos a „belső szoba” csendessége, de az istentisztelet közösségi alkalma szintén. Részt kell vennünk benne – lehetőség és kötelesség is. Ez hozzátartozik a hívő ember papi tisztéhez, és e nélkül kérdéses a keresztyén élet!

Részt kell vennünk benne, vagyis nem csupán végigülni. Még a leg hagyományosabb istentiszteleten is gondolkodhatunk a lelkésszel együtt, amikor imádkozik, mert az az imádság nem az ő magánimája. Imádkoznunk kell és lehet már az istentisztelet előtt is azért, hogy Isten Szentlelke áldja meg istentiszteletet, és az íge hirdetését, és az istentisztelet után is, hogy teremjen gyümölcsöt a hallott íge. Szívvel lélekkel kell figyelünk az íge hirdetésre, hogy Isten akaratát tudjuk meg belőle, és részt vehetünk az istentiszteletben énekünkkel is, amelyik egy csodálatos lehetőség: nem a hangunk mutogatására, hanem a közös imádságra. Hálaáldozatunk szintén az istentisztelet része, amelyet elsősorban nem azért dobunk a perselybe, hogy a gyülekezetet fenntartsuk, hanem Isten dicsőségére, hálaunk kifejezésekként. A hagyományos formákon kívül egyre több helyen van lehetőség az istentiszteleten való még aktívabb részvételre.

A vasárnapi istentiszteleten kívüli részvétel a gyülekezet életében, szolgálatában a magunk tehetsége szerint szintén mindannyiunk tiszte és felelőssége. Nem a lelkipásztor egyedül az egyház. Isten minden gyermekének az új élettel együtt feladatot is ad a gyülekezetben, ha nem is egyforma feladatot. Számtalan lehetőség adódik arra, hogy részt vegyünk a gyülekezet életében az imádságtól kezdve a gyakorlati munkán keresztül a lelki munkában való részvételig - kinek-kinek lehetőségei szerint. Ha kedves olvasóm odaáll a lelkipásztora elé, s azt mondja neki, hogy szeretne papi tisztével élve a gyülekezet szolgálatában részt venni, lehet hogy lelkipásztora először meghökken a szokatlan kérés hallatán, de biztos vagyok benne, hogy hamar feltalálja magát, és tud adni egy-két ötletet, szolgálati lehetőséget a legkisebb gyülekezetben is...

Természetesen papi tisztünkhöz tartozik **magánkegyességünk** is. A mindennapok istentisztelete. Imádság gyermeki szívvel Atyánkhoz: hálaadás, bűnbánat, könyörgés, közbenjárás másokért. Igeolvasás. Mint útmu-

tatáskérés, Isten akaratának, „napi parancsának” keresése és nem csak olvasgatás!

Szintén idetartozik a **család lelki életéért való felelősség is**. Vajon a családfő komolyan veszi-e azt a Bibliába gyökerező feladatot, hogy a család apja, a család papja? Elsősorban az apa, de egyben mindkét szülő felelőssége a család, a gyerekek lelki nevelése. Vétkes felelőtlenség a gyerekeket szabadjára engedni ebben a kérdésben! Nem szabad szégyellnünk közösen is olvasni a Bibliát, imádkozni, a családban, ahogyan azt eleink is tették. Ha együtt figyelünk Isten akaratára, akkor engedjük, hogy a családkban is Istenünk legyen az Úr, és egyedül az ő uralma alatt élhetünk áldott családi életet. A mi felelősségünk elsősorban, hogy a szülői ház levegőjével együtt beszívja-e a gyermek az egészséges hit alapjait is? Ez csak úgy megy, ha ebben a levegőben élünk.

Papi tisztünkhöz tartozik az élet istentisztelete: Hálaáldozatunk az **Istennek engedelmes élet, mely által dicsőíttetik Isten ebben a világban**. Vigyázzunk, mert e nélkül minden beszédünk és kegyeskedésünk hiteltelen!

A református egyházban nem mai tanítás az, hogy mindenki felelős tagja a közösségnek, hanem ősi bibliai gyökerű igazság. Ha református keresztyéneknek valljuk magunkat nem tetszésünkre van bízva, hogy aktívan megéljük-e hitünket, hogy részt veszünk-e a gyülekezet életében. Nem mondhatjuk: tegyék csak a nyüzsgő emberek, mi inkább kimaradunk. Nem. Mindez egyszerre tisztünk és kötelességünk. Mert papok vagyunk Krisztus tisztében részesedve hit által. Ezt nem veheti el tőlünk senki, de nem is tagadhatjuk le, nem is tagadhatjuk meg.

Isten minden gyermeke pap. Isten gyermeke azonban nem úgy lesz az ember, hogy reformátusnak születik, nem úgy hogy felkerül a neve a választói névjegyzékre. Hanem úgy, hogy elfogadja Jézus Krisztust Megváltójának és Urának. Így lehetünk Isten ellenségeiből kegyelembe fogadott bűnösök, Isten gyermekei. Erről szólt október 22-i presbiteri konferenciánk kezdő igéje: „Bizonny, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” János 3, 3. Egyházunk reformációját, személyes életünk reformációját, az egyetemes papság tanításának komolyan vételét egyaránt itt kell kezdenünk. E nélkül ke-

Nyári regionális kirándulás

A nyár folyamán hirdetésekben értesülhettek a régió gyülekezetei: a kiliti egyházközség szervezésében buszki-rándulásra került sor Debrecenben és környékén. Július 22-én, pénteken délután, öt kistérségi település érdeklődőivel indultunk neki a háromnapos kirándulásnak.

Első megállóként a hajdúsági „református-tenger” egy szem, kicsiny kis görög katolikus szigetcskéjén kötöttünk ki, Hajdúdorogon. A többi hajdúvárostól eltérően itt nem vert gyökeret a reformáció, maroknyian, ha vannak ottani hittársaink. A város központjában, a 18. század végén épült püspöki székhelyet, a görög katolikus székesegyházat tekinthettük meg. A méltán híres templombelső legértékesebb részét, a több mint kétszáz éves ikonosztázt, annak jeleneteit a helyi parókus lelkész jóvoltából közelebbről is megismerhettük, megérthettük.

Debrecen felé menet, egy kis koraesti séta erejéig megálltunk Hajdúböszörményben is. A tér középpontjában álló szoborkompozíció Bocskai István fejedelmet ábrázolja, amint 1605. december 12-én átnyújtja a híres kiváltságlevelet az előtte álló hajdúvitéznek. A város főterén álló, középkori eredetű, ám a 19. század végén neogótikus stílusúvá alakított, fakazettás mennyezetű, kétemeletes karzatú református templomot ugyan csak kívülről láthatuk, mindenesetre nagyon lehangoló látványt nyújtott a maga elhanyagolt külsejével, betört ablakaival. Bízást elmondható: nem csak a sok szűnyog zavarta meg az elcsigázott utasok alkonyi korzóját. A nap végére szálláshelyünkön – a megyeszékhely egy főiskolai kollégiumában – pihenhattuk ki utunk fáradalmait.

Az új nap reggelén ki-ki maga ismerkedhetett az egykori független „városállamáról”, valamint „cívis öntudatáról” híres-hírhedt „kálvinista Rómával”. Majd a megbeszéltek szerint a nevezetes Déri Múzeum előtt találkoztunk, hogy együttesen tekinthessük meg annak történeti, néprajzi, régészeti, irodalmi és egyéb gyűjteményei mellett a Munkácsy Terem világhíres monumentális Jézus-trilógiáját. A múzeumjárást követő egy-másfél órás kávédelő után felkerekedtünk, hogy közösen keressük fel a „reumások Mekkáját”, Hajdúszoboszlót. Kevesek – a rossz időre való tekintettel – a kisvárossal való ismerkedés „szárazabb” módját választották, míg

többeket a szitalni-szemerkelni kezdő eső sem riasztott vissza attól, hogy megmártózzanak a különös illatú, barnás színű, páratlan összetételű gyógyvízben, az Európa-hírű szoboszlói „forró aranyban”. A társaság ifjabb korosztálya pedig örömmel vehette birtokába az ország egyik legnagyobb strandfürdőjének Aquaparkját. A koraesti óráktól újabb városnézésben lehetett részünk; Debrecen főutcájának alkonyi forrása újra a valamikori piac nyüzsgő kaval-kádját idézte, az árusító pavilonok hosszú során át.

Vasárnap reggel a Nagytemplom oldalhajójában tartott istentiszteleten vettünk részt; azt követően a szolgáltatást végző lelkész nő kalauzolásával a tényleges nagytemplomi belsőt vehettük szemügyre. A látnivalók sorát a 19. század elejéről való Református Kollégium is színesítette; múzeumát idegenvezetéssel jártuk végig. Megcsodálhattuk a Nagykönyvtár értékes gyűjteményét; az iskolatörténeti kiállítást látva hű képet kaphattunk arról az európai szintű oktatásról, amely a történelmi Magyarország 40 (!) vármegyéjéből vonzotta a tanulni vágyókat. Az Oratórium padjaiban ülve több mint másfél évszázados időutazást tehetünk, vissza a 1849 tavaszáig, amikor is a szabadságharc országgyűlése e falak közt ülésezett; 1944 decemberében pedig az Ideiglenes Nemzetgyűlés. A Nagytemplom és a Kollégium ölelésében kapott helyett az 1674-es gályarab-per következményeként gályarabságra ítélt 41 protestáns prédikátornak és tanítónak állított emlékoszlop. (A névsorban olvasható a néhai Fok-Szabadi – ma Balatonszabadi – község prédikátorának, Sellyei/Bélyei Jánosnak neve is.) Debreceni városnézésünk utolsó állomáshelye a Nagyerdő volt; sétánk helyszínül pedig a Kossuth Lajos Tudományegyetem impozáns főépülete előtti parkot választottuk – méltó búcsúként a cívisvárostól.

Szűkebb pátriánk irányát a valamikor jelentős kereskedelmi útnak számító 33-as főút felé vettük; itt hajtották egykor távoli vásárokra az állatokat, erre vezetett az Erdélyt Budával összekötő „sót”, itt zajlott a postai forgalom is. A Hortobágy folyót a máiai gázlónál átvélő, emblemikus Kilencyukú híd lábánál, a közel háromszáz éves Hortobágyi Csárdában csillapítottuk éhségünk (ki szomját is), hangulatos cigányzene kíséretében. Ebéd utáni sétánkat követően, a világörökség részévé nyilvánított Nemzeti Park területén át folytattuk hazafelé vezető utunkat.

Az esti órákban értünk Siófok határába; valamennyien gazdag élményekkel (és persze némi vásárfiával) megterhelten válhattunk el egymástól. Szívet melengető érzés volt látni és tapasztalni, hogy a Dél-balatoni tájhaza gyülekezetei miként ismerkednek, barátkoznak össze, kovácsolódnak együvé egy-egy ilyen közös kirándulás alkalmával! Reméljük, mindig lesz érdeklődő!

Tervünk a jövő évben:

2006. május 27.

Szeged - Ópusztaszer.

Érdeklődni a balatonkiliti Lelkeszi Hivatalban lehet személyesen vagy a 84/323 - 430 telefonszámon.

Bozsoki Solyom János, Balatonkiliti

Sellyei-tábor - 2005.

Idén, június 27-től július 2-ig Balatonfenyvesen voltam regionális együttműködésünk Sellyei-táborában felnőttként, csoportvezetőként. Amikor hazajöttem, a családom tagjai azt kérdezték tőlem: - Milyen volt? Röviden válaszolva: Nagyon jó! – mondtam és elkezdtem mesélni. Miért is volt jó, nem csak nekem, hanem a körülbelül 60 gyerekek és a többi felnőttnek is? A tábor szép környezetben, kulturált viszonyok között, közel a Balatonhoz található – ezt a sok szűnyog is igazolta. Barátságos kis házakba szállásoltunk be, ezeknek a rendjét, tisztaságát a lakóknak kellett fenntartani – a végén jutalom járt érte.

A tábor igazán jól szervezett volt. Dél-előttönként a csoportos foglalkozások során az „Építés, építkezés” központi témát dolgoztuk fel sok játékkal, vidáman. Megértettük, hogy életünk akkor van rendben, ha az Ur Jézusra építjük, nem homokra, hanem kősziklára. Egyik nap, egy egész délutánt betöltött – teljes létszámot igénylő – nagy játékot rendeztünk Bóka Zsombor és felesége, Andrea látrányi lelkészpár vezetésével. Csapatonként egy-egy házat kellett építeni, berendezni – de feltételek teljesítésével. Tervet kellett készíteni, pénzt kellett gyűjteni, ami-

hez munka járult (pl. rejtvények megfejtése), kölcsönt kellett igényelni, lehetett tőzsdézni, be kellett szerezni a szükséges engedélyeket, berendezést kellett vásárolni, stb., ami néha komoly fejtörést okozott a csapatoknak. Végül minden csapat háza felépült, még vendégszobára is futotta (a rászorulóknak). A nyertesek ajándéka mézeska-

lács házikó volt. Másik alkalommal – a video-kivetítő segítségével szinte stúdió körülmények között –

„Legyen ön is milliomos!” játékot játszottunk, bibliai témájú kérdésekkel, amit Gergő bácsi, a kőröshegyi lelkipásztor készített elő és vezetett. Nagy sikere volt!

Kirándultunk is, méghozzá a balatonfenyvesi lovastelepre. Az istállók és a szép lovak megtekintése után még kocsikáztunk is, zótyogós utakon. Természetesen a fürdés sem maradhatott ki. Finom meleg volt a Balaton vize, s az idő is szép volt. A gyerekek ráncosra áztatták magukat a vízben, amelyben időnként Levente bácsi és Tegi bácsi fuldokoltak a rájuk csimpaszkodó, játszó gyerekek súlya alatt. Persze nem csak szép időben volt

részünk! Átéltünk egy igazi vihart is, ézengéssel, villámok cikázásával és jókora esővel.

Az esti áhítatokon is „mesés” (mesékbe foglalt) lelki kincseket kaptunk. Sokat énekeltünk, néha egymásfél órán keresztül. Megható és örömteli érzés volt Zsolt bácsi gitárkíséretével és énekhangjára ébredni a táborlakóknak reggelente. Sok-sok új éneket, sok-sok új játékot tanultunk. Megismerkedtünk a petang nevű játékkal, tollasoztunk, ping-pongoztunk, máskor meg kisebb-nagyobb csoportokban csoportjátékokat játszottunk. Nem feledkezhetünk meg a foci és ping-pong bajnokságokról sem. Igazán jól érezte, érezhette magát mindenki! Úgy váltunk el egymástól, hogy címetek, telefonszámokat cseréltünk az új barátainkkal. Egyik kislány arra a kérdésre, hogy mi volt a legnagyobb élményed, azt válaszolta: Három barátot szereztem!

Én úgy érzem, hogy tíz évet fiatalodtam a gyerekek között. Lelkileg, testileg megerősödve jöttünk haza a béke, szeretet e kis szigetéről, mert közel voltunk Megváltónkhoz, közel voltunk egymáshoz – testvéri szeretetben.

Örülök, hogy a régió több mint tíz gyülekezetéből érkezett gyermekek és felnőttek baráti társaságában én is ott lehettem regionális együttműködésünk 2005. évi Séllyei-táborában Balatonfenyvesen! Téged is arra biztatlak: **JÖVŐRE TE IS GYERE EL KÖZÉN!**

Erdélyi Teréz, Balatonszárszó

A siófoki cserkészek tábora

Ez a tábor nagyon rosszul kezdődött. Azért mert zuhogó esőben indultunk, és ez így ment tovább 3 napon keresztül. Esett, és esett, és esett. Más azt gondolhatná, hogy ettől az embernek még a kedve is elmegy, hogy táborozzon, de azért a cserkészek keményebb fából vannak faragva.

A Paksi cserkészekkel voltunk együtt. A tábor helye Bakonyban volt, azon belül Fenyőfőn. Ez egy nagyon aranyos kis falu! Habár mi nem sokat láttunk belőle, mert nem ott laktunk, hanem a mellette lévő kis erdőben. A táborban nem házakban laktunk, hanem sátrakban. Sőt, azt is nekünk kellett felállítani. Zuhogó esőben! A mi sátraink külön voltak az őrsvezetők sátrától. Persze nem azért, mert ahol az övék volt, ott nem esett az eső,

hanem csak azért, mert a tábornak volt egy megtervezett rendje, és így minden sátnak előre kijelölt helye volt. Különbéle közös sátrakat is felállítottunk. Volt segélyátor, konyhasátor és volt egy közös naaaaaagy sátor. Egy olyan hely is volt, ahol reggel és este szertartás folyt. Illetve istentisztelet. Vagy mise. Attól függ, ki hogyan nézi. Abban a sátorban volt egy kereszt meg egy magyar zászló. Az első a hitünk miatt, a második azért, mert magyarok vagyunk, azért fontos.

A WC úgy nézett ki, hogy kiástak egy olyan mély gödört, hogy ha bele állt egy fiú, akkor nyakig ért neki. Persze csak az elején állt bele, amikor még üres volt. Két rúd volt fölötte. Az egyikre ülni lehetett, a másiknak meg neki lehetett dőlni. Először azt hittük, hogy nagyon kényelmetlen de utána rájöttünk, hogy nagyon izgalmas. Talán első nap egy kicsit kényelmetlennek hittük, és otthon senki nem vállalná, de akkor ott nekünk nagyon kényelmesnek tűnt a második naptól. Sőt ugyanolyan kényelmes gondolkodó

hely volt, mint az otthoni.

Fürdeni lavórban fürdött mindenki. Fürdőszobának hívtuk, de azért ez sem úgy nézett ki, mint otthon. Külön lányok és külön fiúk. Egy nagy bekerített sátor volt, hideg-meleg vízzel. Igen, volt mind a kettő víz. Illetve ami volt víz, az inni meleg volt, fürdeni hideg. Fürdőszoba másra is jó volt. Előtte a nagy fiúk mindig birkóztak!!!!

Talán azért, mert utána úgyis lemostak magukról minden koszt és izadtságot. Talán azért, mert nekünk akarták megmutatni, hogy milyen erősek. De vicces volt, az biztos.

Ebédre a " felnőttek" főztek. Nagyon finomakat főztek. Például „lazannyt”. Ez olyan húsos tészta tepsi-ben. Olasz kaja. Ehhez persze süti kell, amit nem vittünk magunkkal, de a nagyok építettek egy kemencét sárból és agyagból, és abban sült meg. Reggelente a konyha szolgálat készítette a reggelit. Minden nap más őrs volt a konyhán. Talán ez volt a legkényelmesebb munka, amit végezni kellett. És persze a legjobb, mert aki ott dolgozott, annak mindig volt mit eszegetnie napközben is. Nem kellett várnia a repetára.

Éjjelre mindig kiválasztottak egy őrsöt, és ők vigyáztak ránk. Nem mint-ha sok mindentől kellett volna félni, de egy tábor mégiscsak őrizni kell. Meg ilyenkor néhány felnőtt cserkész eljuttassa az ellenséget, ezért az éberség mindig fontos. Nehogy éppen ők támadjanak meg és raboljanak el valamit. Mondjuk a zászlót. Persze voltak holmik, amik kiestek a zsebeinkből, és elhagytuk őket. Általában reggel a szertartáson, aki megtalált valami elvesztett dolgot, azt betette egy ládába. És reggel odaadták a gazdájának. Ezt a ládát úgy hívták, hogy **TALÁLT TÁRGYAK LÁDÁJA**.

A napjaink általában játszással teltek el, és felsorolni is sok volna, hogy mennyi mindent kitaláltunk. A játékokban mindig kifestettek minket indiánoknak. Mert idén indiános évet játszottunk. Mindenkinek van neve. De teljesen úgy néztünk ki mi is, mint Winnetou.

Nekem még nincs cserkészíngem, mert még nem vizsgáztam le. De a többiek között volt, aki most tette le a vizsgáját, és megkapta a jogot, hogy cserkészínget húzzon. Szerintem hamarosan ránk is sor kerül. Várom már, amikor igazán és esküvel is közéjük tartozhatom.

Nagyon tetszett a tábor, oda legközelebb is el fogok menni!!!

Élménybeszámoló a Csillagpontról

Két évvel ezelőtt, amikor a bodajki, első alkalommal megrendezett Csillagpont Országos Református Ifjúsági Találkozón – mint a találkozó szervező stábjának egyik tagja – részt vettem, valami olyat tapasztaltam, ami számomra igen újszerű volt az egyházi ifjúsági rendezvények között. A nap nagy részében a találkozón részt vevő fiatalokra rá volt bízva a választás lehetősége a különböző (zenei, hitéleti, sport, kézműves, kulturális, tudományos, stb.) programok között, s ez valami átütő, szabad dinamizmust biztosított az ötnapos együttlétnek.

Azután – a szervezők csapatával – elkezdtünk készülni a 2005. évi „Csillagpontra”. (Az én feladatom – akárcsak az első Csillagponton – a főelőadások előkészítése, a témavázlatok kidolgozása volt.) Tudatosan úgy készültünk az idei találkozóra, hogy a bodajki tapasztalatokból minden jót igyekezzünk átvenni a debreceni Csillagpontba, s ha lehet, még szerteágazóbbá, még sokrétűbbé akarjuk tenni a találkozót a választható programlehetőségek tekintetében.

A találkozó minden napjának tartalmi gerincét a reggeli áhítatok, délelőtti főelőadások és esti istentiszteletek íve adta. A jelmondat egy, a Bibliában Isten részéről az embernek adott ígéret volt: „Én veled vagyok!” Egy-egy nap egy-egy szót járunk körül neves előadók segítségével a főelőadásokon. Előadóink között volt budapesti gyülekezeti lelkipásztor (Berkési Gábor), pasztorálpszichológus egyetemi tanár (Hézsér Gábor) és a debreceni egyetemi ifjúsági lelkész (Kókai Csaba). Az első előadásban az ember Istent kereső személyiségét „én”-jét, önközpontúságának tévútjait és Istenközpontúságának életet kiegyensúlyozó erejét ismerhettük fel. A második előadás a „veled” szó kapcsán az emberi kapcsolatrendszer sokszínűségét vázolta fel, amelyben nem csak horizontális, azaz ember-ember közötti viszonylat lehetséges, hanem vertikális, azaz Isten és ember közötti viszonylat is. Sőt: ez utóbbi nélkül töredékesek, esetlegesek, törekények maradnak emberi kapcsolataink is. A harmadik előadás a „vagyok” szó által a mindennapi létezésünk, életünk rövid és hosszú távú céljaira, az emberek között megélt hitünkre, hitvallásunkra összpontosított. Hogy nem egy szép elmélet a mi keresztyénységünk, hanem olyan mindennapi életgyakorlat, életforma, amely mi magunkat is harmóniában tart Istennel, a világgal, önmagunkkal és a másik emberrel, azon kívül pedig mások számára Istenhez vezető bizonyosságtétel

is lehet a maga mindennapi hitelességével.

A délutánok és az esték a legkülönbözőbb programokat kínálták a jelen lévők számára. Komolyzenei és könnyűzenei koncertek, beszélgetések tudósokkal, lelkészekkel, egyházi vezetőkkel, fórumok, kiállítások, könyv- és más kiadvány-bemutatók, kézműves sátrak, sportrendezvények, vagy éppen a lelkigondozói sátor, az „ima-kert”, a „csendsátor” biztosított tucatnyi találkozási, kapcsolódási, feltöltődési, elmélyülési lehetőséget a fiataloknak.

És ami bennem a leginkább megmaradt a találkozóról: az a hangulat, amikor sétálgattam a mintegy két-két és fél ezer fiatalnak néhány napig otthont adó debreceni Dorcas-kempingben. A sátrak között, a színpadoknál, vagy akár az ebédért sorban álláskor valami olyan atmoszférát, olyan lelkületet, baráti, szeretetteljes hangulatot tapasztaltam, amelyet talán még soha életemben. Olyan elfogadó, odafigyelő, segítő szeretet jellemezte a debreceni Csillagpont találkozót, amit nem mulasztott el egyetlen világi, vagy éppen politikai napilap újságírója sem megemlíteni a

találkozóról írt cikkében Ritkaság, kuriózum. Így is emlékezhethetnek tehát a Csillagpont hangulatára. De számomra mégis sokkal inkább az marad meg ebből a találkozóból, hogy: Igen, így is lehet! Így is lehet ma, Magyarországon fiatalnak lenni. Egy ország számára emberségből, szeretetből, egymásra figyelemből példamutatóan, és nem csak „csillagpontos körülmények között”. Ha nem máskor is, akkor is, ha nem hasonló gondolkodású emberek vesznek körül. Akkor is, ha a szeretetre, a segítőkésziségre koránt sem biztos, hogy viszonszeret, viszonzott segítőkészség a válasz. Mert valahogy így tudunk Krisztust tovább sugárzó emberek lenni, mint „csillagok a világban” (Fil 2,15.).

Búcsúszó

Tisztelettel tájékoztatom a Dél-Balaton Gyülekezeti Regionális Együttműködéséhez tartozó egyházközségeket, presbitériumokat és gyülekezeti tagokat, hogy július utolsó napjaiban a Kecskeméti Református Egyházközség kórház-lelkési állásába meghívást kaptam, amelyet elfogadtam, és október elsejétől el is foglalom.

Teológiai tanulmányaim utáni első, gyakorlati évemet töltöttem a Balatonörsöd-Balatonszemesi gyülekezetben, ahol egyszerre ismerkedhettem meg a gyülekezeti lelkészség sokféle szolgálatával és a speciálisabb, kórház-lelkési munkával. Visszatekintve elmondhatom, hogy mindkét területen sokat tanultam, és ez alatt az egy év alatt kaptam valamennyi rálátást mind a gyülekezeti, mind pedig a kórházi lelkipásztori szolgálatra, mindennapokra és életre. A kórház-lelkési munka minőségi végzésére való törekvés adta az indítást arra, hogy tavasszal jelentkeztem a Semmelweis Egyetem lelkigondozó-kórházlelkész szakirányú továbbképzésére, ahova örömmre felvételt is nyertem. A főállású kórházlelkész szolgálatra való „igenemhez” is az adta a végső lökést, hogy úgy látom képességeimet,

adottságaimat, ezen az – érdeklődésemhez közelebb álló – konkrétbb lelkési szolgálati területen jobban tudom kamatoztatni.

Felmerülhet viszont sokakban a kérdés: Mi lesz a Balatonörsöd-Balatonszemesi Református Egyházközséggel, és mi lesz a beindított kórházi szolgálattal?

Gyülekezetünkben Végh Miklós lesz a helyettes lelkész. Presbitériumunk azonban mindenképpen csak ideiglenes állapotnak kívánja ezt tekinteni, mivel elsőrendű törekvése lesz, hogy ismét helyben lakó lelkész költözzön a parókiába, szolgáljon közöttük.

Reméljük, hogy a régió lelkészeinek sikerül megtalálni a siófoki kórházlelkési szolgálat folytatásának módját. Lengyeltótiiban sajnos mindenképpen megszűnik ez a szolgálat, mert az itt található kórházat felszámolják, a betegeket pedig más idők otthónába helyezik át.

Búcsúzóul köszönetet szeretnék mondani minden gyülekezetnek, hogy támogatásukkal nem csak a kórházi szolgálat beindításához és működéséhez, hanem közvetve a Balatonörsöd-Balatonszemesi Református Egyházközség életéhez is hozzájárultak.

Isten áldása kísérelje életüket!

Kerekes Márton

Lelkészbeiktatás Balatonendrén

Hálaadó istentiszteletre és lelkészbeiktatásra gyűltünk össze augusztus 6-án. Bár gyülekezetünk kicsi, mégis úgy döntöttünk, hogy egy szép ünnepség keretében köszönjük meg Urunknak a Tőle kapott erőt, bölcsességet és kitartást. A célokat kitűztük, a munkákat bevállaltuk, aztán sokszor elkeseredtünk: nincs elég pénzünk, nincs elég emberünk. De Isten segítségével céljaink megvalósultak, nagyon sok munkát elvégeztünk, és közben tapasztaljuk, hogy Istenben bízva semmi sem lehetetlen. Neki adunk hálát lelkipásztorunkért is. Köszönjük, hogy Istenben bízva vezeti a gyülekezetet, hirdeti az ígét, feleségével együtt oktatják, nevelik az óvodásokat, iskolásokat Isten ismeretére. Az ünnepi istentisztelet 10 órakor kezdődött. Megilletődve ültünk be a padokba. Jóleső érzéssel, figyelmesen hallgattuk Dr. Márkus Mihály püspök úr igehirdetését. Ficsor Gábor Andor lelkipásztorunkat Balogh Tibor esperes iktatta be lelkészi szolgálatába. Bizony sokan megkönnyeztük a meleg testvériszavakat, és amint a lelkész áldást és beiktatott lelkész szolgálatára, életére. Gyülekezetünk gondnoka, Borbély András ismertette az elmúlt években elvégzett munkákat és felújításokat, köszöntötte a vendégeket, a megjelenteket és Isten áldását kérte lelkészünkre és családjára. Végül ez ünnepi alkalom-

ból átadta a gyülekezet ajándékát. A zamárdi gyülekezet rész nevében Galló Györgyné köszöntötte az ott is szolgáló és tevékenykedő lelkészt, és beszélt az ottani gyülekezet nagy tervéről, egy harangláb felállításáról. A köszöntések hosszú sorát Késmárki Tibor Balatonendréd polgármestere zárta, aki elismeréssel beszélt kis gyülekezetünk példaértékű összefogásáról, és szeretettel köszöntötte Ficsor Gábor Andor lelkipásztort. Az ünnep hangulatát emelte egy szép szavalt, klarinét és szólóének orgonakísérettel. A templomi együttlét után asztalok melletti együttlét következett. A gyülekezeti termünkben elkészített hatalmas és látványos svédasztalt körüljárva mindenki kedvére válogathatott, fogyaszthatott a finomságokból. A parókia udvarán felállított óriási sátrak alatt kellemesen éreztük magunkat. Az evés-ivás mellett jólesett a csevegés is egymással. Hiszen olyan jó együtt lenni – a messzebből jött vendégekkel, helybeli katolikus testvérekkel, sőt „házon belül” is – egymással. Sokan és szívesen vettek részt az ünnepség szervezésében, lebonyolításában. Úgy érzem, egy ilyen esemény összekovácsolja a gyülekezetet, erősebbek leszünk a hitben, szeretetben. Szeretjük egymást, szeretjük az Urat. Ővé a dicsőség!

Kopeczky Mártonné,
Balatonendréd

Lépésről-lépésre

Nehéz örökség jutott református gyülekezeteinknek az 1989-es rendszerváltás után. A régió gyülekezeteinek is. Sok romos, rossz állapotú épület, felújítás, anyagi nehézségek. Kevés hívő egyháztag. Talán csak egy-két kivétel akadt. Egy azonban bizonyos: a gyülekezetek mindegyike küzd életben maradásáért. Utakat keresnek a jelenben, hogy helyet készítsenek a jövőnek.

Balatonszabadi reformátusainak igen sok jutott a felújítanivalóból. Mind épületek, mind lelkiek szerint. A templom felújítási munkái az életveszélyes részek kijavítása után szünetelnek. Habár már uniós állam vagyunk, nincs pályázati támogatás felújításra, anélkül pedig igen nehéz nagy és átfogó munkát végezni.

A gyülekezet presbitériuma, mérlegelve a lehetőségeket, ezért úgy döntött, hogy a 2005. év folyamán elindítja a visszakapott református iskolaépületének felújítását.

A munkák számbavételekor kiderült, rengeteg a tennivaló, talán évek munkájára lesz itt is szükség, nem csak a templomnál. Végül olyan döntés született, ami a minél hatékonyabb és minél előbb megoldásra váró hiányosságokat pótolja, annak érdekében, hogy a gyülekezet rendeltetésének megfelelően használhassa házát.

A Balatonszabadi Református Egyházközség iskolaépületét a kilencvenes évek végén kapta vissza. Sajnos olyan rossz állapotban, amit akkor senki nem gondolt volna. A csatorna fővezetéke törött volt, a vízrendszer éppen csak működött, a fűtőrendszer elavult és szinte csupa rozsdá, az elektromos hálózat romokban. Az előzetes számítások másfélmillió forintról szóltak. Természetes volt, hogy segítséget kér a gyülekezet. De nem csak az Egyházmegye, nem csak a szabadiak adományára gondoltunk, amikor kértünk. Hanem erős hittel Istentől kértünk először segítséget. Azt, hogy ez a segítség majd hogyan lesz "forintosítható", akkor még senki nem tudta. Mégis elkezdtek.

Először összeírtuk, mik azok a munkák, amelyeket magunk is el tudunk végezni. A számítás végén kb. 150.000 Ft megtakarítás jelentkezett, ami sajnos nem volt sok.

Ekkor lépett közbe Isten munkálkodó kegyelme. Egy kedves helyi vállalkozó, átnézvén terveinket, felajánlotta, hogy munkájával segítségünkre lesz. Mindannyiunkat zavarba hozott felajánlásával. A szerelési munkák fele így Isten Dicsőségére készül!

Ezután jött az újabb meglepetés: egy református burkoló szakember ajánlotta fel szintén a munkáját. Újabb nehéz terhet vett le Isten a vállunkról. Sőt, Isten még munkásokról is gondoskodott az Ő aratásában. Egyik nap a burkoló szakember nem egyedül érkezett, hanem egy barátjával. Csodálkoztunk, ki az, aki így eljön segíteni egy ismeretlen helyre, ingyen. Munka után, a közös vacsora alatt derült ki, hogy az illető hívő keresztyén ember. Csak azért jött el segíteni, hogy Isten Dicsőségére tehessen valamit.

Isten harmadik meglepetése még ezután jött. A felújítás önrészebe tervezett a gyülekezet 110.000 Ft céladományt. Amikor papírra vetettük az összeget a tervezetben, még egy forint sem volt a zsebünkben. Meghirdettük az adakozást, elkezdtek érkezni az adományok. Ezer, kétezer forintok, néha egy-egy nagyobb összeg. A munkák felénél jártunk már, amikor össze kellett számolni, mennyi pénz folyt be. Alig akartuk elhinni a végeredményt! 150.000 Ft érkezett eddig!

Isten kegyelme és dicsőségének munkája, lám, ennyire kézzel fogható! Csak el kell kezdeni komolyan bízni benne. Csak el kell kezdeni mindenben rá hagyatkozni. Lehet, hogy roskadozó kezekkel-lábakkal indulunk el Isten útján a hitben, de közben tapasztalhatjuk, mennyire megerősít, mennyire mellénk áll és támogat! Legyen Istené a dicsőség és mindannyiunké a bátorítás!

Sztanév Zsolt, Balatonszabadi